

(2001/C 235 E/277)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0671/01**från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) till kommissionen**

(26 februari 2001)

Ämne: Avgifter för fiskelicenser i EU:s internationella fiskeriavtal

1. Är kommissionen medveten om att gemenskapens fiskeflotta bidrar till finansieringen av EU:s politik för utvecklingssamarbete genom att betala avgifter för fiskelicenser enligt EU:s fiskeriavtal med utvecklingsländer? Tar kommissionen hänsyn till detta bidrag i samband med fastställandet av de belopp som gemenskapens fiskeflotta skall betala enligt dessa avtal?
2. Är kommissionen medveten om att motsvarande bidrag till utvecklingssamarbete och fattigdomsbekämpning inte utgår, eller endast i mindre utsträckning utgår, enligt motsvarande avtal i norr, och att avgifter för fiskelicenser inte finns eller är betydligt lägre i dessa avtal än i avtalen i syd? Vad anser kommissionen om detta?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(26 mars 2001)

1. Kommissionen är medveten om att de berörda kuststaterna utöver den ekonomiska kompensationen från gemenskapen får ytterligare inkomster i form av avgifter som fartygsägarna betalar inom ramen för fiskeavtalen. Därför tar kommissionen hänsyn till båda dessa faktorer vid förhandling om förnyelse av avtal som löper ut.

När det gäller frågan om avgifterna från fartygsägarna bidrar till utvecklingen i kuststater som är utvecklingsländer påminner kommissionen om att de befintliga avtalen inte innebär att avgifterna skall användas till särskilda åtgärder som gynnar fiskesektorn i de avtalsslutande länderna. Till skillnad från de allt större stödbelopp som betalas ut via gemenskapsbudgeten (riktade åtgärder) följer avgifterna bestämmelserna i artikel 62.4 i Förenta nationernas havsrättskonvention, enligt vilka kuststaterna får ge yrkesfiskare eller fiskefartyg licens, även mot avgift eller annan kompensation, som för kuststater som är utvecklingsländer får utgöra en del av finansieringen av teknisk utrustning till fiskeindustrin.

2. Kommissionen är också medveten om skillnaden i behandling mellan avtalen i syd och i nord. Kommissionen bedömer att det finns stora skillnader mellan parterna från de sydliga och de nordliga länderna, både när det gäller behov och utvecklingsnivå, och att samarbetsavtalen mellan gemenskapen och vissa kuststater inom ramen för bilaterala och multilaterala samarbeten därför bör anpassas efter skillnader och problem. Gemenskapen har aldrig inom ramen för denna bedömning tagit upp behovet av att bidra till bekämpningen av fattigdom i vissa nordliga partnerländer via sina fiskeavtal. Däremot satsar man på detta när det gäller de sydliga partnerländerna.

I sin grönbok om den gemensamma fiskeripolitiken beskriver kommissionen den uppdelning som parlamentsledamoten tar upp och föreslår lämpliga anpassningar av gemenskapens externa politik.

(2001/C 235 E/278)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0672/01**från Astrid Thors (ELDR) till kommissionen**

(26 februari 2001)

Ämne: Åtgärder mot problem med skarvfågelflockar

På många håll i Östersjön har skarvfågelflockar (latinska namnet *Phalacrocorax carbo*) blivit ett veritalbelt otyg som gör det omöjligt för andra arter att befinna sig på samma platser. Där flockarna drar fram, dör

vegetationen också ofta ut. Trots det har inte åtgärder mot flockarna tillåtits t.ex. i Finland, utan det har funnits kretsar och myndigheter som vill påstå att djuret är skyddat under EU-direktiven.

Vilken uppfattning har EU-kommissionen: vilka åtgärder är tillåtna och hur skall man gå till väga för att decimera skadorna som skarvarna åstadkommer?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(3 april 2001)

Skarvfågeln är en naturligt förekommande fågelart och omfattas därför av rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar⁽¹⁾ (fågeldirektivet). 1997 togs arten bort från listan över fåglar som omfattas av särskilda skyddsåtgärder i bilaga I till direktivet eftersom den inte längre ansågs ha en ogynnsam bevarandestatus.

Skarvfågeln ingår inte i listan över icke fridlysta arter i fågeldirektivet (bilagorna II/1 och II/2). Medlemsstaterna skall därför skydda den på samma sätt som de flesta andra naturligt förekommande arter, bland annat genom att förbjuda att fåglarna avsiktligt dödas eller fångas, att deras bon och ägg förstörs eller skadas och att de avsiktligt störs, särskilt under häckningsperioden.

Medlemsstaterna kan emellertid få undantag från dessa stränga skyddsbestämmelser för att förhindra allvarlig skada på fiske och vatten och för att skydda växt- och djurliv om det inte finns några andra tillfredsställande lösningar.

Om ett undantag skall beviljas krävs det dock vetenskapliga bevis på att sådan allvarlig skada är aktuell. Genom undersökningarna från Sverige och informationen från Finland kan man för närvarande inte konstatera att några övergripande negativa effekter föreligger.

Det har kommit till kommissionens kännedom att det på vissa ställen förekommer skadegörelse på skarvfågelbon. Om det inte finns välgrundade bevis på skador på fiske och vilda djur och växter, vilket skulle motivera ett undantag enligt ovan, utgör sådan skadegörelse ett brott mot bestämmelserna i fågeldirektivet.

⁽¹⁾ EGT C 103, 25.4.1979.

(2001/C 235 E/279)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0679/01

från Bart Staes (Verts/ALE) till kommissionen

(8 mars 2001)

Ämne: Förfaranden för ett europeiskt erkännande av språket i Venetien

Språket i Venetien är erkänt som ett språk i viktiga lingvistiska dokument som UNESCO:s "Red Book of Endangered Languages" av professor Tapani Salminen (Helsingfors universitet), "The Ethnologue", Languages of the World 13th Edition -Summer Institute of Linguistics-Dallas, Texas-USA.

En variant av språket i Venetien är under en vecka om året, genom ett dekret, det officiella språket i Serafina Correa i delstaten Rio Grande do Sol i Brasilien; med högaktning för de hundratusentals invandrare från Venetien som är bosatta i Brasilien och som fortfarande talar detta idiom.

Enligt en undersökning som utfördes av det italienska statistikinstitutet (ISTAT, Istituto Italiano di Statistica) 1998 talar 52 procent av invånarna i Venetien det regionala språket i stället för italienska i umgänge med andra människor, i ämbetsverk och på arbetsplatsen.